

[Jes Schmidt]

kontaktudvalget for så at gå med et aktstykke til finansudvalget, der skaber en rimelig og tålelig og fornuftig overgangsløsning. Når vi har fået denne løsning, skal det ikke skorte på tak og anerkendelse fra min side.

Måske er der nogle, der vil opfatte det, jeg har sagt her, som bagateller og små detaljer, men det er det ikke, højtærede medlemmer af dette folketing. Dette, at vi lever i en verden, hvor vi ikke er ene, det betyder, at vi skal sørge for at leve godt sammen med vore naboer.

### Jørgen Junior (FP):

Velklingende tale er farlig, når den forveksles med klogskab. Dette kom jeg til at tænke på ved at høre adsillige af de udtalelser, der er faldet fra denne talerstol i dag.

Jeg er enig med de ordførere, der i dag udtaler, at den netop afsluttede samling har været en utilstedeligt dårlig samling med en utilstedelig mangel på realitetsforsøg på at løse dette lands mange problemer. Ordet utilstedelig blev brugt af hr. Christophersen.

At der derfor nu må ske ganske betydelige ændringer i den måde, dansk politik udvikler sig på, er for mig helt indlysende. Et par eksempler belyser nok ganske godt, hvor langt folkets repræsentanter har vovet sig ud.

Hr. Erling Olsen taler om pensionsreformen og fastslår, at der er skabt dækning til gennemførelse af denne. Det er der jo ikke, det ved hr. Erling Olsen også godt.

Hr. Erling Olsen konstaterer også, at der er bred enighed bag den danske politik over for Sydafrika. Det er der ikke, det ved hr. Erling Olsen godt. Der er tale om, at venstresocialister, kommunister, socialistisk folkeparti og et par små mellempartier støtter den hetz mod visse af den frie verdens lande, der i den grad behersker regeringens interesseområde, at man må foruroliges. Venstre, konservative, centrum-demokrater og fremskridtspartiet har sagt klart nej forleden ved afstemningen om boykot mod Sydafrika.

I dag er det derfor glædeligt, at såvel hr. Christophersen som hr. Erhard Jakobsen har advaret socialdemokratiet mod fortsat at støtte den sovjetstyrede og cubansk udførte reelle aggression i Afrika, simpelt hen fordi det er at save en gren over, som vi selv sidder på.

Interessantest er hr. Erling Olsens gentagne udtalelser til regeringens kommende samarbejdspartnere. Bolig- og skatteoplæggene er en del af den samarbejdspolitik, som regeringen vil deltage i. Værdistigningsskat på jord og fast ejendom fremhæves også som en nødvendig ingrediens, og endelig nævner man regeringens efter min opfattelse temmelig forkvaklede opfattelse af indkomstpøolitik. Indkomstpøolitik er åbenbart efter regeringens opfattelse noget, der giver øget fortjeneste til disse fæle kapitalister, og denne fortjeneste skal en ØD-kommission komme med forslag om at fordele. Regeringen har således totalt misforstået, hvad en fornuftig indkomstpøolitik skal tjene til, nemlig til en øget konkurrenceevne, der kan medføre forbedrede betalingsbalanceforhold.

Over for regeringens uacceptable virke står desværre en splittet opposition. Splittelsen er baggrund for, at regeringen har fået lov til at drive landet, sådan som tilfældet desværre er i dag. Hvorfor er oppositionen så så splittet? Den ødelægger jo dermed muligheden for at få sin egen politik gennemført. Grundene er mange, og de diskuteres under de partipolitiske faner jævnligt og som regel usagligt fra alle de impliceredes side. Jeg synes ikke, det er partiets berettigelse, at de skal slås for sig selv, før de slås for helheden, og jeg vil godt pålægge samtlige partier og samtlige folketingsmedlemmer et medansvar.

Men hvad der sker i dag, og hvad der er sket i går, det kan egentlig være så flintrende ligegyldigt; det, der tæller, er, hvad der skal ske i morgen, hvad der skal ske i de næste 5-10 år. Her er det kommet ganske klart frem hos alle ordførerne for de ikke-socialistiske partier, at alle problemer er blevet udskudt. Der er ikke noget ikke-socialistisk parti, som kan tage regeringens skatte- og boligpøolitik højtideligt. At det er sørgeligt, at landets energisituation ikke løses, og at investeringsplanerne bygger på urealistiske forudsætninger, det er der også enighed om blandt ikke-socialister. At Storebæltsbroen er et urimeligt prestigeprojekt at gennemføre nu, og at alt taler for en styrkelse af NATO-beredskabet, kan der måske også opnås enighed om i samme kreds. At EF-samarbejdet er en nødvendig forudsætning for fremtiden, det er der nok lige så meget enighed om, og at en større dynamik kun kan opnås gennem mere positive, men også